

Un somni, per favor

por **Pepa Guardiola**

Entre el munt de coses que li van regalar a Llúcia el dia que va venir al món, hi havia un pallasso-fanal-musical-dormidor (així l'anunciava la caixa vistosa de l'envàs), que de seguida es va convertir en l'estrella de tots els regals.

El pallasso, grosset, virolat i amb guitarra, duia un cable als peus per connectar-lo a la llum. En endollar-lo i estirar-li una orella, executava una actuació digna del millor espectacle circense: se li encenien els llavis, les galtes, les cames; li brillaven els ulls i la gorra; enllumenava la guitarra, movia les mans, i una música dolça i embafadora sonava insistent. Bona estona després, les mans s'alentien i s'aturaven, la musiqueta s'aflebia i es perdia en el silenci, les llums s'esmortien fins esvanir-se; només quedava encés el nas rodó, com una cirera vermella madura de sol. Era un gran invent (sí senyor) capaç de captivar els sentits d'una criatura i retenir-los durant hores.

Col·locaren el pallasso a una tauleta, prop del bressol de Llúcia, i una nit darrere l'altra li mostraven les gràcies que feia. La xiqueta l'observava embadalida i, mentre el ninot s'aquietava, aclucava els ulls encecats per la revetlla lluminosa, tancava les oïdes atordides pel recital i s'adormia. L'habitació romania enllumenada tènueament per la cirera vermella del nas.

Fou així com la llumeta nocturna, pal·lantada a la tauleta de nit, s'implantà dins el cap de Llúcia i esdevingué un far que atreïa els seus somnis i vetllava en la foscor per guiar-la al port del son si es despertava.

Transcorregueren les setmanes, els mesos; Llúcia abandonà el bressol, li compraren un llit, li eixiren les dents, aprengué a caminar, a parlar, a demanar, començà a anar a l'escola... (ja se sap, tot allò que els passa als xiquets i a les xiquetes quan creixen).

També les setmanes i els mesos transcorregueren per al pallasso, però en compte d'anar avant i mostrar més habilitats anava arrere i s'exhibia més maldestre. Un dia deixà de rascar la guitarra, l'altre no sonà la música, a l'altre no li brillaren els ulls, després els llavis no s'encengueren. Llúcia no donava massa importància a aquestes calamitats; a hores d'ara, l'únic que li interessava del fanal-dormidor era el llum del nas que durava tota la nit.

Però, havia de ser, un dia en engegar-lo, el pallasso començà a traure fum per les juntes de totes les peces, una ferum a plàstic cremat infestà l'habitació, i el nas, en lloc d'encendre's com una cirera vermella, s'ennegrí com una pruna seca.

Quan Llúcia comprengué que el seu guarda nocturn s'havia desbaratat per sempre, cremat, socarrat, salsit, proferí un crit agut, llarg i angoixós seguit de llàgrimes, gemecs, singlots, mocs i tota la tirallonga de veus i gestos que adornen les rabioles dels infants.

El pare i la mare intentaren consolar-la, a l'endemà en comprarien un nou.

—Demà! demà! —cridà Llúcia enutjadíssima pegant potades al terra— i com dorm aquesta nit, jo? A les fosques, sense cap llumeta perquè vinguen els monstres i les bruixes a fer-me por?

La mare dugué el fanalet d'una altra

habitació, l'encengué i amb la llumeta rogenca i esmortida que reflectia tornà la pau a la casa.

Com el pare no va trobar en cap tenda de la ciutat un pallasso-fanal-musical-dormidor ni igual ni paregut, Llúcia es va conformar amb el fanalet de llum rogenca, que li feia el mateix paper que el nas del pallasso. I no es va gitar mai més sense; fins i tot quan anava a dormir a casa l'amiga Marta, s'enduia el fanalet.

Un dia a l'escola, poc després del setè aniversari de Llúcia, la mestra va demanar si algú tenia un somni per contar. Un xiquet, Mateu, aclucà els ulls pensant, i en obrir-los somrigué i en contà un.

— Una volta ens en vam anar tots d'excursió a una illa deserta. Volíem quedar-nos-hi un mes i dúiem el vaixell ple de menjar: xocolata, caramels, pastissets, gelats, polos, sucs, papes, pipes...

—Uaiii què booo! —exclamaren a una companys i companyes.

—Anàvem tots disfressats de pirates, de guerrers, de corsaris, d'exploradors. Quan arribàrem a l'illa clavàrem la bandera, prenguérem possessió i ens posàrem a menjar. I a cada paperina de llepolia que tiràvem a terra creixia una planta, si era un paperet de caramel eixia una planta caramelera, si era un pot de cola eixia una planta colera, si era el pal d'un polo eixia una planta polera.

—Què guaiii! —cridaren els oïents excitats— S'ompliria l'illa?

—I tant —respongué Mateu—, per això van escapar corrent perquè les plantes llepolieres creixien tan de pressa que s'enredaven pels nostres cossos i ens ofegaven. Però abans de salpar vam ser

MIGUELANXO PRADO.

llestos i vam carregar el vaixell de llepolies, semblava el quiosquet de la tia Beneta. I aquí em vaig despertar, xuclant-me els llavis i la llengua.

En acabar Mateu, tothom volia contar els seus somnis, i la mestra hagué d'obrir un torn de paraules perquè ho feren un per un i en ordre. Hi havia somnis per a tots els gustos, de riure, de por, d'amor, de tresors, de fades i bruixes...

Quan cadascú s'havia esplaiat amb una historieta nocturna, la mestra advertí que Llúcia no havia parlat i li demanà que contara un somni.

Llúcia acotà el cap i no digué res. La seua amiga Marta intervingué. —Llúcia no somnia, dorm amb el llum encés i no somnia mai.

—No és veritat, sí que somnie, el que passa és que se m'oblida —crijà Llúcia dolguda.

—No importa —l'ajudà la mestra— intenta recordar-ne un i si no, te l'inventes i ens el contes demà. Desperta també es pot somniar.

Després de classe, Llúcia se n'anà corrent sola a casa avergonyida i plena d'enveja, de veritat mai no havia tingut

un somni, ni bonic ni lleig. Però anava a esforçar-se i a inventar-se el somni més bell de tots. Començà a pensar i pensar i pensar, i per més que cavil·lava no se li acudia cap somni; aleshores s'adonà que tampoc havia somniat mai desperta. Tan difícil era somniar? Què podia fer? Si no s'inventava cap historieta tots se li'n riurien.

Aquella nit, abans de dormir-se mirant el llum, decidí demanar-li a sa mare, al matí, un somni empratat.

I va passar que a mitjanit, quan tot semblava tranquil, el cel esclatà en una

gran tempesta. La pluja banyava la ciutat, el vent arrapava els carrers, llamps i trons esquinçaven l'aire. Llavors, un dels llamps (com sol succeir) s'enganxà a un fil de la llum i deixà tots els barris a fosques.

El fanalet de Llúcia s'apagà i, automàticament, la xiqueta es despertà. Esbatanà els ulls i tota la negror de l'habitació els inundà i ocupà el seu cap fins a l'últim racó. L'estómac se li encongí, el cor se li glaçà i, alhora que el pànic anava a arrancar-li un crit de la gola, un gran tro dominà els sorolls i la llum d'un llampec entrà per la finestra de Llúcia i s'estacionà damunt del llit.

Quin gust, he caigut blanet —digué el llamp prenent forma humana—, crec que m'estire i descanse una micoteta, estic esgotat.

La gelor del cor de Llúcia s'estengué a tot el cos i la deixà sense alè, amb la mirada fixa en l'home de llum que tenia al costat. El llamp s'adonà de la impressió que havia causat i intentà reanimar la xiqueta parlant-li i acaronent-li les galtes amb els seus dits resplendents.

—Respira criatura que t'asfixiaràs, no has de témer cap mal, només em quedaré una estona, com altres voltes.

Llúcia sentí com l'escalforeta que desprenien els dits del llamp li penetrava per la cara i li reviscolava la sang, el cor, el cos; era una sensació agradable, serena, semblant a la que li produïa un bany de sol tirada damunt la gespa al mes de maig. La por se li dissolgué en confiança i el crit retingut a la gola es transformà en preguntes de curiositat.

—Qui ets tu? Has vingut altres voltes ací?

—Vaja, vaja! —digué el llamp— Avui estic de sort, m'has vist i m'has parlat. Doncs mira, sóc l'home del llamp i he vingut moltes voltes a veure't, sempre que hi ha tempesta. Però tu mai no em fas cas, ni a mi ni als meus amics, només estàs pendent d'eixe llum tan avorrit.

—Es que també en vénen altres? reclamà sorpresa.

—Oh! naturalment, te'n puc dir uns quants: les bruixes de la pluja, el príncep del vent, la fada dels trons, tanmateix fa temps que no s'hi acosten, d'ençà que cremaren el pallaso.

—Els teus amics cremaren el meu pallaso, per què? —s'indignà Llúcia.

MIGUELANXO PRADO

—Perquè era un dèspota exclusivista, un tirà que et menjava el coco i ens treia al carrer els altres. Fou una idea del príncep del vent, s'aliaren amb els donyets de la pols perquè embrutaren el pallaso per dins i, així, un dia em compta d'enllumenar-se es va cremar. Però el vas substituir per un fanal nou i ens quedàrem com abans.

De sobte un gran estrèpit recorregué el carrer i l'home del llamp s'aixecà disparat.

—Els trons em busquen, m'he entretingut massa. Me'n vaig. Avisaré els meus amics, si els vols vore no encengues el llum.

Anar-se'n l'home del llamp i tornar el corrent elèctric fou tot una.

Llúcia mirava el fanalet encés, vindria algú si l'apagava? Estirà el braç i tocà l'interruptor, dubtava, i si qui venia era la por? La mà li tremolava. Un altre tro la sobresaltà i, del bot, els dits premeren l'interruptor.

Els mobles desaparegueren engolits per les tenebres, una obscuritat buida i abismal esborrà l'habitació. Llúcia s'amagà dins del llit buscant protecció entre els llençols. La pluja colpejava els vidres de la finestra invisible.

—Hi, hi, hi, hi, l'home del llamp tenia raó, està fosc, entrem.

Una olor a terra mullada, a vora de riu, a herba acabada de tallar perfumà l'estança. Llúcia mirà entre els plecs de l'emboç i de seguida endevinà qui eren els personatges que envaiïen l'habitació.

Vestides amb túnica de gotes d'aigua, capa de baf, capell de neu, mitges de doll i sabates de bassinyol, les bruixes de la pluja la visitaven.

Tot seguit aplegà la fada dels trons, venia tocant els timbals, els platerets, el tabalet. Darrere entrà el príncep del vent fent sonar flautes, clarinets i dolçaines. Una de les bruixes agafà Llúcia de la mà i la tragué fora del llit, la protegí amb una capa de baf i un capell de neu i se l'endugué volant per la finestra, la resta de la comitiva les acomboià. Estigueren desfilant pel cel fins la matinada.

Quan la mare de Llúcia vingué a despertar-la no feia més que un instant que el seguici s'havia acomiadat.

Llúcia contà a sa mare tot el que li havia passat aquella nit, els amics que havia fet, els llocs per on havia anat, estava convençuda, que havia succeït en realitat.

La mare la mirà plaerosa i li digué.

—Filleta meua, no vull decebre't, però tot això ha sigut un somni.

Un somni —pensà Llúcia somrient—, ha sigut un somni. Doncs, millor que millor, perquè ha sigut un somni preciós, més bonic que el de Mateu, que ja és dir. I, a més a més, tinc un somni per contar a la mestra i als companys, i és un somni meu, puc recordar-lo quan vulga o tornar-lo a somniar desperta, o canviar-lo o inventar-me'n un diferent. Li ho diré a Marta, ja sé somniar, he après aquesta nit, i al cap i a la fi no és tan difícil.